

انتخابات و تمرین کنش صنفی و سیاسی معلمان

انتخابات یکی از مدرن‌ترین و بهترین فرصت‌ها برای کنشگری سیاسی و اجتماعی است. این عرصه به ویژه در کشورهایی که کمتر امکان و فرصت کنشگری داده می‌شود می‌تواند فصلی باشد برای کاشتن بذرهایی مدنی و گام برداشتن در مسیر توسعه سیاسی و اجتماعی که از ضرورت‌های بنیادی توسعه همه‌جانبه و متوازن است.

معلمان به عنوان قشری که انتظار می‌رود به جهت جایگاه فرهنگی و اجتماعی، بالغ‌تر از سایر اقشار باشند و در کنار اساتید و دانشگاهیان نقش موثرتری در تحولات سیاسی و اجتماعی داشته باشند، از این فرصت «انتخاب شدن» و «انتخاب کردن» باید استفاده حداکثری را ببرند و همچون یک موقعیت آموزشی و تربیتی و بسان یک مدرسه فضای انتخاباتی کشور را به فرصتی برای آموزش دیدن و آموزش دادن تبدیل کنند.

مهم‌ترین شاخص در این فرصت که می‌تواند نگرش‌ها، بینش‌ها و منش و کنش‌ها را در مسیر بلوغ اجتماعی و سیاسی تغییر دهد خود موضوع «انتخاب» است، چرا که برای تربیت اجتماعی و سیاسی باور به این اصل که «انسان موجودی آزاد است و حیات او در گرو فلسفه انتخاب است»، سرآغاز ورود به فلسفه و سبک زندگی متکی بر خواست و اراده آزاد خواهد بود.

سبک و فلسفه‌ای که رشد و تکامل فردیت ما را ممکن می‌سازد و در فرآیند اجتماعی شدن این توانمندی‌ها را در خدمت منافع جمعی قرار خواهد داد یعنی تکامل اجتماعی مبتنی بر فردیت‌های رشد یافته و متکامل.

معلمان هم خود به عنوان یک شهروند در فضای عمومی می‌توانند نقش‌آفرینی مدنی‌تر داشته باشند و از عوام‌زدگی و توده‌گرایی جلوگیری کنند و هم با آموزش و تربیت دانش‌آموزان آنها را در این مسیر یاری رسانند.

البته تردیدی وجود ندارد که کنشگری مدنی به بهانه انتخابات در پیوند با نهادهای مدنی و تشکلهای و احزاب معنادار خواهد بود چرا که در غیر این صورت باز هم هر نقش و حضوری توده‌ای خواهد بود و ارزش مدنی و تاثیر ماندگار نخواهد داشت.

مهم نیست با چه جریان و احزابی و در قالب چه تشکل و حزبی، مهم

این است که معلمان درگام نخست در بستر مدنی و در قالب تشکلهای و احزاب نقش خود را ایفا کنند و مرحله بعدی است که انتظار می‌رود این صنف تحصیلکرده و فرهنگی مسیری همسو با توسعه و پیشرفت را انتخاب کنند.

هر چند در حال حاضر فضای غالب جامعه معلمی متمایل به جریان اصلاح‌طلبی است و آنها خواسته‌ها و مطالبات خود را در این بستر و مسیر بیشتر قابل تحقق می‌دانند اما آنچه تاسف‌برانگیز است ناامیدی حاکم در بخشی از جامعه معلمان است که نقش خود را بی‌تاثیر تلقی می‌کنند، در حالی که به خوبی با کمی تأمل درخواهند یافت که بسیاری از اطرافیان آنها چشم به نظرات آنها دوخته‌اند و در واقع عدم استفاده از این ظرفیت موثر کم‌لطفی در حق کسانی است که معلمان را به عنوان گروه مرجع قبول دارند.

امید می‌رود با حضور مدنی معلمان به ویژه تشکلهای معلمی فرصت انتخابات، موجبات نقش‌آفرینی کنشگران را برای گام برداشتن در مسیر آموزش و پرورش کارآمدتر فراهم سازد.

محمد داوری فعال صنفی و مدنی - کارشناس ارشد مدیریت آموزش